

Holly Jackson

KILTTI TYTTÖ,
KOHTA KUOLLUT

Suomentanut Leena Ojalatva

Karisto
Helsinki

Originally published in English by Farshore, an imprint
of HarperCollinsPublishers Ltd, The News Building,
1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:
AS GOOD AS DEAD

Copyright © Holly Jackson 2021

Translation © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Kuva sivulla 124 © Priscilla Coleman

ISBN 978-951-1-47643-6

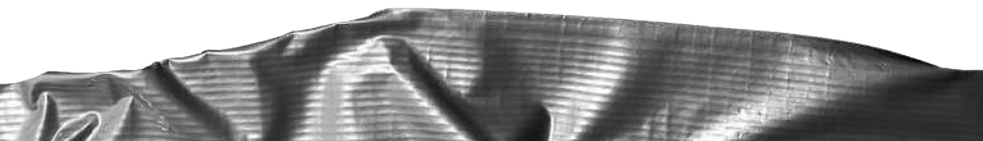
OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

**Päätösosa on omistettu
kaikille teille. Kiitos, että pysyitte
mukana loppuun asti.**

OSA I

Kuolleet silmät, eikös sellaisista puhuttu? Elottomat, lasittuneet, tyhjäät. Kuolleet silmät olivat tätä nykyä Pipin alituinen kumppani, niiden katse seurasi häntä eikä koskaan ollut silmänräpäystä kauempana. Katse piileskeli hänen mielensä perukoilla ja saatteli hänet uneen. *Eräät* kuolleet silmät, sellaisina kuin ne olivat juuri sillä hetkellä, kun ne siirtyivät elävien joukosta kuolleiden keskuuteen. Pip näki ne yhtä lailla hätäisissä vilkaisuissa kuin synkissä varjoissa, ja toisinaan hän näki ne peilissäkin, missä niitä ympäröivät hänen omat kasvonsa.

Pip näki ne nytkin, ja ne katsoivat suoraan hänen lävitseen. Kuolleet silmät kuolleen kyyhkyn päässä – linnun ruumis oli aseteltu heidän kotinsa pihatielle. Lasittuneet ja elottomat silmät, ellei ottanut lukuun hänen oman heijastuksensa liikettä niiden pinnalla, kun hän laskeutui polvilleen ja ojensi kätensä. Ei koskettaakseen lintua vaan nojautuakseen lähemmäs.

”Valmiina lähtöön, nappu?” kysyi isä hänen takanaan. Hän säpsähti, kun isä nykäisi talon etuoven kiinni saaden aikaan kolahduksen, jonka jälkikaikuun kätkeytyi laukauksen ääni. Pipin toinen seuralainen.

”O-olen”, Pip vastasi nousten seisomaan ja vakauttaen äänensä. *Hengitä, hengitä niin helpottaa.* ”Katso.” Hän osoitti maahan hieman tarpeettomasti. ”Kuollut kyyhky.”

Isä kumartui katsomaan, hänen musta ihonsa kurtistui siristyvien silmien ympärillä, ja moitteeton liivipuku rypistyi polvien kohdalta. Sitten isän kasvoille vaihtui ilme, jonka Pip tunsii liiankin hyvin: isä aikoi sanoa jotain nokkelaa ja huvittavaa, kuten –

”Kyyhkypiirasta päivälliseksi?”

Ja siinä se tuli. Tätä nykyä lähes joka toinen isän lauseista oli vitsaileva, aivan kuin isä olisi yrittänyt alati sinnikkäämmin saada Pipin hymyilemään. Pip heltyi ja soi isälleen hymyn.

”Vain jos lisukkeeksi saa rottamuusia”, hän heitti, käänsi viimeinkin katseensa kyyhkyn tyhjästä silmistä ja nosti messinginvärisen reppunsa toiselle olalleen.

”Haa!” Isä läimäytti häntä selkään ja hymyili leveästi. ”Minun kalmaisa tyttäreni.” Ilme isän kasvoilla muuttui jälleen, kun hän tajusi, mitä oli sanonut ja mitä kaikkia merkityksiä noihin kolmeen sanaan mahtui. Pip ei päässyt kuolemaa pakoon edes heittäessään huulta isänsä kanssa tällaisena kirkkaana elokuun lopun aamuna. Kuolemasta oli tullut hänen elämänsä keskipiste.

Isä karisti vaivaantuneisuutensa saman tien – se ei koskaan kestänyt hänellä pitkään – ja nyökkäsi auton suuntaan. ”Eiköhän mennä, et saa myöhästyä tapaamisesta.”

”Jep”, Pip sanoi avatessaan autonoven ja istuessaan etupenkille, muuta hän ei oikein osannut sanoa. Vielä silloinkin, kun he ajoivat pois, Pipin ajatukset jäivät kyyhkyyn.

Mieli pääsi tilanteen tasalle vasta, kun isä kääntyi Little Kiltonin rautatieaseman parkkipaikalle. Alueella oli täyttä, ja aurinko heijastui säntillisiin riveihin pysäköidyistä työmatkailaisten autoista.

Isä huokaisi. ”Hitto, se perseilijä Porscheineen on taas vienyt paikkani.” Perseilijä: jälleen yksi sana, jota Pipin ei olisi kannattanut isälle opettaa.

Ainoat vapaat ruudut olivat pysäköintialueen kauimmaisessa päässä lähellä verkkoaitaa, paikassa, jota valvontakamerat eivät kuvanneet. Howie Bowersin vanhoilla kulmilla. Siellä Howie oli norkoillut, rahaa yhdessä taskussa ja pieniä paperipusseja toisessa. Eikä Pip ehtinyt taltuttaa ajatusta: turvavyön soljen naksahdus muuttui Stanley Forbesin kengänkantojen kopinaksi, joka lähestyi Pipin selän takaa. Yhtäkkiä oli ilta eikä

Howie ollut vankilassa vaan seisoi parkkipaikalla oranssin valon kajossa, alaspäin lankeavat varjot silmien paikalla. Stanley ojentaa kätensä Howieta kohti, tarjoaa kourallisen rahaa vastineeksi elämästään, salaisuutensa vaalimisesta. Ja kun Stanley kääntyy Pipin suuntaan kuollut katse silmissään, häneen repeää kuusi reikää, joista valuu verta paidalle ja asfaltille ja jotenkin sitä päätyy myös Pipin käsiin. Se tahrii ne kauttaaltaan ja –

”Joko mennään, nappu?” Isä oli avannut matkustajan puoleisen oven.

”Mennään”, Pip vastasi ja pyyhkäisi käsiään parhaiden housujensa kankaaseen.

Lontoon Maryleboneen matkaava juna oli yhtä täynnä kuin aseman parkkipaikka. Ihmiset seisoivat kylki kyljessä, ja töytäistessään vierustoveriaan he hymyilivät kireää, kiusaantunutta hymyä sen sijaan, että olisivat pyydelleet anteeksi. Metallitangosta piteli kiinni jo liian moni käsi, joten Pip otti tukea isänsä kyynärtaipeesta pysyäkseen vakaana. Voi kun se olisikin riittänyt.

Hän näki Charlie Greenin junassa kahdesti. Ensimmäisen kerran erään miehen takaraivossa, kunnes mies liikahti kohen- taakseen *Metro*-lehteään. Toisella kertaa Charlie oli asemalaiturilla odottava mies ase kädessään. Mutta kun mies nousi heidän vaunuunsa, hänen kasvonsa muuttuivat eikä hän muistuttanut Charlieta lainkaan. Asekin osoittautui sateenvarjoksi.

Oli kulunut neljä kuukautta, eikä poliisi ollut vielääkään löytänyt Charlieta. Charlien Flora-vaimo oli jo kaksi kuukautta sitten ilmestynyt poliisiasemalle Hastingsissa ja antautunut viranomaisille; pariskunta oli joutunut erilleen pakomatkinsa aikana. Flora ei tiennyt miehensä olinpaikkaa, mutta netissä kierteli huhuja, joiden mukaan Charlie oli onnistunut pakene- maan Ranskaan. Pip pysyi siitä huolimatta valppaana – ei siksi, että hän olisi halunnut Charlien jäävän kiinni, vaan siksi, että miehen löytyminen oli hänen kannaltaan välttämätöntä. Sävy-

erolla oli suunnaton merkitys, ja se oli syy siihen, miksi asiat eivät milloinkaan palaisi ennalleen.

Isä katsoi häntä silmiin. ”Jännittääkö tapaaminen?” Victor kysyi kirkunnan yli, kun juna hidasti Marylebonen asemalle. ”Hyvin se menee. Teet vain niin kuin Roger neuvoo. Hän on erinomainen juristi, ja hän tietää, mistä puhuu.”

Roger Turner työskenteli lakimiehenä Pipin isän firmassa ja oli kuulemma *ihan guru* kunnianloukkausjutuissa. Pip ja isä yhyttivät Rogerin muutamaa minuuttia myöhemmin, tämä odotteli heitä jalkakäytävällä takanaan vanha punatiilinen konferenssikeskus, josta oli varattu heille kokoushuone.

”Hei taas, Pip”, Roger sanoi ojentaen kätensä. Ennen kädenpuristusta Pip tarkisti nopeasti, ettei hänen omansa ollut veressä. ”Menikö viikonloppu mukavasti, Victor?”

”Meni, kiitos kysymästä, Roger. Ja ruokaa jäi yli tämän päivän lounaalle, joten tästä tulee mainio maanantai.”

”Meidän lienee parasta mennä sisään. Mikäli olet valmis?” Roger varmisti Pipiltä ja vilkaisi kelloaan toisen käden pidellessä kiiltävää salkkua.

Pip nyökkäsi. Hänen kätensä tuntuivat jälleen kosteilta, mutta nihkeys oli vain hikeä. Vain hikeä.

”Hyvin se menee, kulta”, isä kannusti ja suoristi hänen kaulustaan.

”Aivan, olen hoitanut tuhansia sovitteluja”, Roger virnisti ja suki harmaita hiuksiaan taaksepäin. ”Ei mitään syytä huoleen.”

”Soita, kun tapaaminen on ohi.” Isä kumartui painamaan suukon Pipin päälle. ”Nähdään illalla kotona. Roger, nähdään toimistolla.”

”Nähdään, Victor. Sinun jälkeesi, Pip.”

Heille oli varattu kokoushuone 4E rakennuksen ylimmästä kerroksesta. Pip pyysi, että he menisivät portaita, sillä jos hänen sydämensä jyskyttäisi kapuamisesta, se ei jyskyttäisi muista

syistä. Sillä tavalla hän selitti asiat itselleen, ja sen vuoksi hän kävi nykyään juoksemassa aina, kun rintaa kiristi. Piti juosta niin kauan, että tilalle tuli toisenlainen kipu.

Kun he pääsivät ylimpään kerrokseen, ikämies Roger puuskutti useita askelmia Pipin jäljessä. Käytävällä huoneen 4E edessä seisoi tyylikkäästi pukeutunut mies, joka hymyili heidät nähdessään.

”Kas, sinä olet varmasti Pippa Fitz-Amobi”, mies sanoi. Jälleen ojennettu käsi, jälleen nopea tarkistus veren varalta. ”Ja te lienette hänen avustajansa Roger Turner. Minä olen Hassan Bashir ja toimin tänään sovittelijanaanne.”

Hassan hymyili ja työnsi silmälasejaan ylemmäs kapealle nenänvarrelleen. Hän näytti ystävälliseltä ja oli niin innoissaan, että malttoi tuskin pysyä aloillaan. Pipistä tuntui kurjalta pilata miehen päivää, mutta sen hän todennäköisesti tulisi tekemään.

”Hauska tavata”, hän sanoi selvitettyään kurkkuaan.

”Samoin.” Hassan löi kätensä yhteen ja sai Pipin säpsähtämään. ”No niin, toinen osapuoli odottelee jo kokoushuoneessa. Ellei teillä ole mitään kysyttävää tässä vaiheessa”, Hassan katsoi Rogeria, ”voisimme varmaan aloitella.”

”Sopii meidän puolestamme.” Kun Hassan väistyi sivuun ja jäi pitelemään 4E:n ovea auki, Roger siirtyi Pipin eteen ottaakseen tilanteen hallintaansa. Huoneessa oli hiljaista. Roger asteli sisään nyökäten Hassanille kiitokseksi. Sitten oli Pipin vuoro. Hän hengitti sisään, ryhdisti hartiansa ja hengitti ulos hampaidensa välistä.

Valmiina.

Hän astui huoneeseen ja näki miehen välittömästi. Tämä istui pitkän pöydän toisella puolella, kulmikkaat poskipäät kaartuivat kohti suupieliä, sotkuinen vaalea tukka oli kammattu pois kasvoilta. Mies vilkaisi ovelle ja kohtasi Pipin katseen, ja hänen silmissään välkähti jotain synkkää ja vahingoniloista.

Max Hastings.

Pipin jalat lakkasivat liikkumasta. Hän ei ollut käsenyt niiden pysähtyä, vaan jokin alkukantainen, sanaton vaisto varoitti, että yksikin lisäaskel veisi hänet liian lähelle *tuota tyyppiä*.

”Istu tähän, Pip”, Roger sanoi ja tarjosi Pipille tuolia Maxia vastapäätä. Maxin vieressä, Rogeria vastapäätä, istui Christopher Epps, sama asianajaja, joka oli edustanut Maxia oikeudenkäynnissä. Edellisen kerran Pip oli kohdannut Eppsin ollessaan todistajanaitiossa tämä sama puku yllään, ja tuolloin Epps oli piinannut häntä säntillisillä, tylyyn sävyyn lausutuilla sanoillaan. Pip inhosi Eppsiäkin, mutta vastenmielisyys jäi sen vihan jalkoihin, jota hän tunsi edessään istuvaa henkilöä kohtaan. Heidän välissään oli vain pöytä.

”No niin, hei vain kaikille”, Hassan sanoi iloisesti asettueensa sovittelijan paikalle pöydän päähän, osapuolten väliin. ”Hoidetaan johdanto alta pois. Minun tehtäväni on auttaa teitä pääsemään sopuun ja sopimaan korvaussummasta, jonka molemmat osapuolet voivat hyväksyä. Ainoa tavoitteeni on, että kaikki ovat tyytyväisiä.”

Hassan ei selvästikään lukenut huoneen tunnelmaa.

”Sovittelun tarkoitus on välttää oikeudenkäynti. Käräjöinti on melkoinen ruljanssi, ja se käy kalliiksi kaikille osapuolille, joten on aina parempi katsoa, löytäisimmekö ratkaisun ennen kanteen nostamista.” Hassan hymyili ensin Pipin puolelle pöytää, sitten Maxin. Jaettu ja tasapuolinen hymy.

”Mikäli emme pääse sopuun, herra Hastings ja hänen avustajansa harkitsevat nostavansa neiti Fitz-Amobia vastaan kanteen kunnianloukkauksesta liittyen twiittiin ja blogipäivitykseen, jotka neiti Fitz-Amobi julkaisi tämän vuoden toukokuun

kolmantena päivänä ja jotka vastapuolen mukaan pitävät sisäl-
lään kunniaa loukkaavan kirjoituksen ja äänitiedoston.” Hassan
vilkaisi muistiinpanojaan. ”Herra Epps, joka edustaa kantajaa,
herra Hastingsia, sanoo, että loukkaava kirjoitus on aiheuttanut
vakavia seurauksia hänen päämiehelleen niin mielenterveyden
kuin mainehaitan kannalta, mikä puolestaan on johtanut talou-
dellisiin menetyksiin, joista herra Hastings nyt hakee korvauksia.”

Pip puristi kädet nyrkkiin sylissänsä niin, että rystyset koho-
sivat ihon alta kuin esihistoriallisen eläimen selkänikamat. Hän
ei tiennyt, kykenisikö hän tähän, olisiko hänestä istumaan tässä
huoneessa ja kuuntelemaan tällaista helvetin soopaa. Mutta
hän hengitteli ja hän yritti, niin isänsä ja Rogerin kuin Hassan-
parankin takia.

Pöydällä Maxin edessä oli tämän iänikuinen vesipullo, kuinkas
muuten. Läpikuultavaa tummansinistä muovia, ylös napsautet-
tava kuminokka. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Pip näki
pullon Maxin mukana – oli käynyt selväksi, että Little Kiltonin
kaltaisessa pikkukaupungissa ihmisten juoksureiteillä oli taipu-
mus yhtyä ja ristetä. Tätä nykyä hän osasi jo odottaa näkevänsä
Maxin lenkkinsä aikana, melkein kuin Max olisi juossut tarkoi-
tuksella samaan aikaan. Ja aina tuo hemmetin pullo kädessään.

Max huomasi Pipin katselevan juomapulloa. Hän tarttui sii-
hen, napsautti nokan vapauttavaa nappia ja otti pitkän, äänek-
kään siemauksen, antoi veden pyöriä suussaan. Katse pysyi
koko ajan Pipissä.

Hassan löystytti solmiotaan. ”No niin, herra Epps, lähde-
tään liikkeelle teidän avauspuheenvuorollanne.”

”Mainiota”, Epps sanoi selailen papereitaan. Hänen äänensä
oli juuri niin terävä kuin Pip muisti. ”Päämieheni on kärsinyt
suuresti sen jälkeen, kun neiti Fitz-Amobi julkaisi loukkaavan
väitteensä toukokuun kolmannen päivän iltana, sillä neiti Fitz-
Amobilla on huomattavan paljon näkyvyyttä internetissä, väit-
teen julkaisuaikaan yli kolmesataa tuhatta seuraajaa. Päämie-

helläni on huippuluokan tutkinto maineikkaasta yliopistosta, ja sen perusteella hän olisi sangen houkutteleva kandidaatti yrityksille, jotka haluavat palkata tulevaisuuden kykyjä.”

Max imi jälleen vettä pullostaan kuin korostaakseen asianajajansa viestiä.

”Viime kuukausina herra Hastingsin on kuitenkin ollut hankala löytää koulutustaan vastaavia työpaikkoja. Vaikeudet ovat suoraa seurausta mainehaitasta, jonka neiti Fitz-Amobin loukkaava väite on aiheuttanut. Päämieheni joutuu asumaan vanhempiensa luona, koska ei saa kelvollista työpaikkaa eikä sen vuoksi kykene maksamaan Lontoon hintatason mukaista vuokraa.”

Voi pikku sarjaraiskaajaparkaa, Pip ajatteli lausuen sanat silmillään.

”Eikä vahinkoa ole kärsinyt ainoastaan päämieheni”, Epps jatkoi. ”Hänen vanhempansa, herra ja rouva Hastings, ovat niin ikään kärsineet stressistä ja joutuneet jopa muuttamaan muutamaksi kuukaudeksi kakkoskotiinsa Firenzeen. Heidän taloonsa kohdistettiin vahingon teko samana iltana, kun neiti Fitz-Amobi julkaisi loukkaavan väitteensä. Joku maalasi etuseinään sanat *Raiskaaja, saat rangaistuksesi* –”

”Herra Epps”, Roger keskeytti. ”Toivottavasti ette vihjaa, että päämiehelläni olisi mitään tekemistä kyseisen vahingon teon kanssa. Poliisi ei ole kertaakaan puhuttanut häntä asian tiimoilta.”

”En suinkaan, herra Turner”, Epps nyökkäsi. ”Mainitsen asian, koska voimme kaikki olettaa syy-yhteyden neiti Fitz-Amobin kunniaa loukkaavan väitteen ja taloon kohdistuneen vahingon teon välillä, sillä teko tapahtui väitteen julkaisemista seuranneiden tuntien aikana. Teosta johtuen Hastingsin perhe ei tunne oloaan turvalliseksi omassa kodissaan ja on joutunut asentamaan turvakamerat talonsa etupihalle. Toivon tämän kuvastavan osaltaan sekä niitä taloudellisia vaikeuksia, joihin herra Hastings on ajautunut, että myös sitä äärimmäistä tuskaa

ja kärsimystä, jota hän ja hänen perheensä kokevat neiti Fitz-Amobin pahantahtoisen, loukkaavan väitteen vuoksi.”

”Pahantahtoisen?” Pip toisti, ja hänen poskiaaan alkoi kuumottaa. ”Nimitin häntä raiskaajaksi ja hän on sellainen, joten –”

”Herra Turner”, Epps varoitti ääni kohoten. ”Pyytäisin teitä ohjeistamaan päämiestänne pysymään vaiti ja muistuttamaan hänelle, että myös tässä huoneessa lausutut loukkaavat väitteet saatetaan tulkita kunnianloukkaukseksi.”

Hassan nosti kätensä pystyyn. ”No niin, no niin, vedetäänpä kaikki vähän henkeä. Neiti Fitz-Amobi, teidän puolenne saa puheenvuoron aivan kohta.” Hassan löystytti solmiotaan toistamiseen.

”Pip, minä hoidan tämän”, Roger sanoi Pipille matalalla äänellä.

”Muistuttaisin neiti Fitz-Amobia”, Epps sanoi – hän ei vilkaissutkaan Pipiä vaan katsoi koko ajan Rogeria – ”että neljä kuukautta sitten päämieheni syyte käsiteltiin rikostuomioistuimessa ja hänet todettiin *syyttömäksi* kaikkiin syytekohtiin. Yksinomaan se riittää todistamaan, että toukokuun kolmantena päivänä esitetty väite todella oli kunniaa loukkaava.”

”On kuitenkin muistettava”, Roger puuttui puheeseen selailen omia muistiinpanojaan, ”että väite voi loukata kunniaa ainoastaan silloin, kun se esitetään tosiasiana. Päämieheni twiitti kuuluu seuraavasti: *Viimeinen päivitys Max Hastingsin oikeudenkäynnistä. Minulle on yhdentekevää, mitä valamiehistö uskoo: hän on syyllinen.*” Roger rykäisi. ”Ilmaus *minulle on yhdentekevää* osoittaa selvästi, että väite on subjektiivinen ja että se on esitetty mielipiteenä eikä tosiasiana –”

”Älkää yrittäkö”, Epps keskeytti. ”Vetoatteko mielipiteenvapauteen? Tosissanneko? Älkää nyt viitsikö. Väitteen sanamuoto antoi selkeästi ymmärtää, että kyseessä olisi tosiasia, ja äänitiedosto oli esitetty kuin nauhoitus olisi aito.”

”Se on aito”, Pip sanoi. ”Haluatteko kuulla sen?”

”Pip, ole kiltti –”

”Herra Turner –”

”Nauhaa on selvästi käsitelty.” Max puhui nyt ensimmäisen kerran. Hän oli raivostuttavan tyyni, ja hän pani kätensä ristiin pöydälle. Hänen katseensa keskittyi sovittelijaan. ”En kuulosta lainkaan sellaiselta.”

”Ai raiskaajalta?” Pip kivahti.

”HERRA TURNER –”

”Pip –”

”No niin, kuunnelkaahan!” Hassan nousi seisomaan. ”Laskeetaanpa vähän kierroksia. Saamme kaikki puhua vuorollamme. Muistakaa, että olemme täällä, jotta löytäisimme kaikkia tyydyttävän ratkaisun. Herra Epps, kertoisitteko, millaisia vahingonkorvausvaatimuksia päämiehellänne on?”

Epps kumarsi aavistuksen ja veti paperipinostaan alimman arkin. ”Haemme korvauksia ansionmenetyksestä, sillä ilman näitä tapahtumia päämieheni olisi ollut ansiotyössä viimeiset neljä kuukautta kuukausipalkalla, jonka voimme arvioida kohtuulliseksi hänen asemassaan olevalle henkilölle. Puhutaan siis vähintään kolmesta tuhannesta punnasta, ja tällöin rahalliset menetykset kohoavat kahteentoista tuhanteen puntaan.”

Max imi jälleen vettä pullostaan, ja neste huljui hänen kurkussaan. Pip olisi halunnut siepata vesipullon ja runtata sen Maxin naamaan. Jos Pipillä oli määrä olla verta käsissään, sen tulisi olla Maxin verta.

”Päämieheni ja hänen perheensä kärsimää tuskaa ja ahdistusta ei tietenkään voi mitata rahassa. Mutta pidämme kahdeksan tuhannen punnan summaa riittävänä, ja näin ollen kokonaiskorvaus olisi kaksikymmentä tuhatta puntaa.”

”Naurettavaa”, Roger sanoi pudistaen päätään. ”Päämieheni on vasta kahdeksantoistavuotias.”

”Herra Turner, teidän on syytä antaa minun puhua loppuun”, Epps sanoi kopeasti ja nuolaisi sormeaan, jotta sai käännettyä

sivua. ”Päämieheni on kuitenkin tuonut keskusteluissamme julki kantansa, jonka mukaan hänen kärsimyksensä johtuvat nimenomaan siitä, ettei loukkaavaa väitettä ole peruttu eikä minkäänlaista anteeksipyyntöä ole esitetty, vaikka päämieheni arvostaisi sitä jopa enemmän kuin rahallista vahingonkorvausta.”

”Neiti Fitz-Amobi poisti julkaisun useita viikkoja sitten, heti kun saimme vaatimuskirjeenne”, Roger sanoi.

”Herra Turner, pyydän”, Epps vastasi. Jos Pip joutuisi vielä kerrankin kuuntelemaan, kun Epps *pyysi*, hän saattaisi iskeä tämänkin naaman kasaan. ”Twiitin poistaminen teon jälkeen ei lievennä päämieheni maineelle aiheutunutta haittaa. Näin ollen ehdotamme seuraavaa: Neiti Fitz-Amobi julkaisee samaisella julkisella tilillään lausunnon, jossa hän peruu alkuperäisen loukkaavan väitteensä, myöntää toimineensa väärin ja pyytää anteeksi kärsimystä, jota hänen sanansa ovat päämiehelleni aiheuttaneet. Sen lisäksi – ja tämä on ehdotuksen ratkaiseva osuus, joten kuunnelkaa tarkkaan – lausunnosta tulee käydä selkeästi ilmi, että neiti Fitz-Amobi oli käsitellyt kyseistä äänitiedostoa ja ettei päämieheni ole koskaan sanonut niin.”

”Haistakaa paska.”

”Pip –”

”Neiti Fitz-Amobi”, Hassan vetosi riuhtoen solmiotaan kuin se olisi jahdannut omaa häntäänsä ja kiristynyt hänen kaulansa ympärille.

”Jätän päämiehenne purkauksen huomiotta, herra Turner”, sanoi Epps. ”Mikäli vaatimuksiimme suostutaan, olemme valmiit alentamaan rahallista vahingonkorvausvaadettamme puoleen, toisin sanoen kymmeneen tuhanteen puntaan.”

”No niin, tuohan on hyvä lähtökohta”, Hassan nyökkäsi yrittäen ottaa tilanteen uudelleen hallintaansa. ”Herra Turner, haluatteko vastata ehdotukseen?”

”Kiitos, herra Bashir”, Roger sanoi aloittaen puheenvuoronsa. ”Ehdotettu vahingonkorvaus on edelleen liian korkea.

Teette melkoisia olettamia päämiehenne potentiaalisista työllistymismahdollisuuksista. Itse en näe häntä erityisen ylivoimaisena työnhakijana varsinkaan tämänhetkisillä työmarkkinoilla. Päämieheni on vasta kahdeksantoista. Hänen ainoa tulonlähteensä ovat mainostulot true crime -podcastista, ja muutama viikon päästä hän aloittaa opinnot yliopistossa, missä hän tulee kerryttämään huomattavaa opintovelkaa. Nämä seikat huomioiden vaatimuksenne on kohtuuton.”

”Hyvä on, seitsemän tuhatta”, Epps sanoi siristäen silmiään.

”Viisi tuhatta”, Roger tarjosi.

Epps loi nopean silmäyksen Maxiin, joka retkotti tuolillaan rennosti sivuttain ja nyökkäsi melkein huomaamattomasti. ”Voimme hyväksyä sen”, Epps sanoi, ”kunhan siihen liittyy väitteen peruminen ja anteeksipyyntö.”

”No niin, mehän pääsemme eteenpäin.” Hassanin kasvoille palasi varovainen hymy. ”Herra Turner, neiti Fitz-Amobi, saisimmeko kuulla kantanne näihin ehtoihin?”

”No”, Roger aloitti, ”luulen, että –”

”Ei onnistu”, Pip sanoi sysäten tuolinsa kauemmas pöydästä niin, että sen jalat vingahtivat vahattua lattiaa vasten.

”Pip”, Roger kääntyi hänen puoleensa ennen kuin hän oli ehtinyt nousta seisomaan. ”Mitä jos menisimme muualle keskustelemaan ja –”

”En peru väitettäni enkä aio valehdella, että äänitiedosto oli peukaloitu. Nimitin häntä raiskaajaksi, koska hän on raiskaaja. Ennemmin kuolen kuin pyydän sinulta anteeksi.” Pip paljasti Maxille hampaansa, raivo sai hänen selkensä köyristymään ja tiivistyi hänen iholleen.

”HERRA TURNER! Hillitkää päämiestänne, pyydän!” Epps läimäytti pöytää.

Hassan heilutteli käsiään eikä näyttänyt tietävän, mitä tehdä.

Pip nousi tuoliltaan. ”Haasta ihmeessä minut oikeuteen, mutta muista yksi asia, Max.” Hän sylkäisi nimen suustaan

kuin ei olisi sietänyt sitä kielellään. ”Minä voin vedota puolustuksessani kiistattomaan seikkaan: totuuteen. Eli anna mennä, nosta kanteesi. Oikeudessa tavataan. Sinähän tiedät, kuinka homma siellä menee. Oikeuden on otettava kantaa siihen, oliko väitteeni totta, ja se tarkoittaa, että saamme uusinnan raiskaus oikeudenkäynnistäsi. Samat todistajat, uhrien lausunnot, todisteet. Rikossyytteitä siitä ei seuraa, mutta kaikki tulevat tietämään, mikä sinä olet. Olet raiskaaja.”

”Neiti Fitz-Amobi!”

”Pip –”

Pip otti käsillään tukea pöydästä ja nojautui lähemmäs, ja hänen liekehtivä katseensa porautui Maxiin. Kunpa liekit olisivat kyenneet sytyttämään palon Maxin silmissä ja korventamaan tämän naaman Pipin katsellessa. ”Luuletko, että onnistut tempussasi vielä toisen kerran? Että saat toisenkin kaksitoistahenkisen valamiehistön uskomaan, ette ole hirviö?”

Max tuijotti takaisin. ”Olet menettänyt järkesi”, hän tuhahti.

”Ehkä. Sinun sietää siis pelätä.”

”No niin!” Hassan nousi seisomaan ja löi kätensä yhteen. ”Mitä jos pidetään pieni paussi ja otetaan teetä ja keksejä?”

”Minulla ei ole muuta sanottavaa”, Pip sanoi. Hän nosti repun olalleen ja tempaisi oven auki sellaisella voimalla, että se otti kimmokkeen seinästä.

”Neiti Fitz-Amobi, ole kiltti ja tule takaisin.” Hassanin epätoivoinen ääni seurasi Pipiä käytävään. Häntä seurasivat myös askeleet. Pip kääntyi ja näki Rogerin, joka sulloi vauhdissa papereita salkkuunsa.

”Pip”, Roger sanoi kiihtyneenä. ”Olen vahvasti sitä mieltä, että meidän tulisi –”

”En neuvottele hänen kanssaan.”

”Odottakaahan vielä!” Käytävän täyttivät Eppsin terävät sanat, kun tämä kiirehti heidän luokseen. ”Kuunnelkaa hetki, pyydän”, asianajaja sanoi sukien harmaat hiuksensa ojennuk-

seen. ”Lupaamme odottaa vielä kuukauden ennen kuin nostamme kanteen. On kaikkien etu, jos onnistumme välttämään oikeudenkäynnin. Eli miettikää asiaa muutama viikko, kun *tunnekuuhu* on laantunut.” Epps vilkaisi Pipiä.

”Minun ei tarvitse miettiä”, Pip sanoi.

”Pyydän silti, että...” Epps kaiveli puvuntakkinsa taskua ja otti esiin kaksi sileää, norsunluunvalkoista käyntikorttia. ”Korttini”, hän sanoi ojentaen toisen Pipille ja toisen Rogerille. ”Siinä on myös matkapuhelinnumeroni. Miettikää asiaa. Jos mielenne muuttuu, voitte soittaa minulle milloin tahansa.”

”Ei se muutu”, Pip sanoi mutta otti kortin vastahakoisesti ja sulloi sen jakkunsa joutilaaseen taskuun.

Christopher Epps tutkaili häntä hetken, ja miehen kulmakarvat kaartuivat alemmas ilmaisemaan jonkinlaista huolta. Pip katsoi miestä tiukasti silmiin, sillä katseen kääntäminen pois olisi merkinnyt Eppsin voittoa.

”Saanen tarjota pienen neuvon”, Epps sanoi. ”On oma asianne, tartutteko siihen, mutta olen ennenkin nähnyt ihmisiä, jotka lähtevät itsetuhoiseen kierteeseen. Olen vieläpä edustanutkin heistä monia. Loppujen lopuksi siinä satuttaa vain läheisiään ja itseään. Vääjäämättä. Kehotan teitä kääntymään takaisin ennen kuin menetätte kaiken.”

”Kiitos puolueettomasta neuvostanne, herra Epps”, Pip sanoi. ”Mutta vaikuttaa siltä, että olette aliarvioinut minut. Olen valmis menettämään kaiken ja tuhoamaan itseni, jos pystyn samalla tuhoamaan päämiehenne. Se vaikuttaa reilulta vaihtokaupalta. Mukavaa päivänjatkoa, herra Epps.”

Pip väläytti herra Epsille hymyn, joka oli samanaikaisesti makea ja kirpeä, ja sitten hän kääntyi kannoillaan. Hän kiirehti askeleitaan, ja kengänpohjat kopisivat lähes rytmissä vimmatusti hakkaavan sydämen kanssa. Ja sykkeen takaa, lihasten ja jänteiden alta, kuului kuuden laukauksen ääni.

Ravi yllätti Pipin tuijottamasta hänen tummien hiustensa laineita, leukansa kuoppaa, johon Pipin pikkusormi sopi, hänen tummia silmiään ja niissä tanssivaa liekkiä, joka oli heijastus Pipin äidin uudesta syksyisestä tuoksukynttilästä. Ravin silmät olivat aina jotenkin kirkkaat ja tuikkivat, ikään kuin niiden takana olisi hohtanut valo. Ravi Singhin katse oli kuolleen katseen vastakohta. Vastalääke. Toisinaan Pipin oli muistutettava itseään siitä. Niinpä hän katseli Ravia, havainnoi jokaisen yksityiskohdan hyppäämättä yhdenkään yli.

”Hei, pervo”, Ravi virnisti sohvan toisesta päästä. ”Mitä toivotat?”

”En mitään.” Pip kohautti olkapäitään muttei kääntänyt katsettaan.

”Mitä *pervo* tarkoittaa?” Joshin hento ääni kuului matolta, jonka päällä hän kasasi Legoista jotain tunnistamatonta hökötystä. ”Yksi tyyppi sanoi minua sellaiseksi *Fortnitessa*. Onko se pahempi kuin v-sana?”

Pip tirskahti katsellessaan, kuinka paniikki levisi Ravin kasvoille: huulet puristuivat yhteen, ja kulmakarvat kohosivat piiloon hiusten alle. Ravi vilkaisi olkansa yli keittiöön, missä Pipin vanhemmat kolistelivat ja keräilivät astioita Pipin ja Ravin kokkaaman päivällisen jäljiltä.

”Ei, ei se yhtä paha ole”, Ravi sanoi mahdollisimman huolettomasti. ”Mutta jos et kuitenkaan sanoisi niin. Varsinkaan äitisi kuullen.”

”Mutta mitä ne pervot sitten tekevät?” Josh tuijotti Ravia, ja ohikiitävän hetken Pipin mielessä kävi, että Josh saattoi tietää täsmälleen, mitä teki, ja nautti nähdessään Ravin kiemurtelevan.

”Ne, tuota noin...” Ravi mietti. ”Ne katselevat ihmisiä inhotavalla tavalla.”

”Ai.” Josh nyökkäsi ja näytti hyväksyvän selityksen. ”Niin kuin se tyyppi, joka on katsellut meidän taloa?”

”Niin, ei kun... ei”, Ravi sanoi. ”Ei teidän taloanne katsele kukaan pervo.” Hän vilkaisi Pipiä anoen apua.

”En voi auttaa”, Pip kuiskasi virnistäen. ”Itsepä kaivoit hautasi.”

”Kiitti vaan, Pippus Maximus.”

”Voisiko tämän uuden lempinimen hyllyttää?” Pip pyysi viskaten Ravia tyynyllä. ”En oikein syty sille. Jos palattaisiin konstaan. Konstasta minä pidän.”

”Minä sanon häntä Hippo Pippoksi.” Josh jälleen. ”Hän inhoaa sitäkin.”

”Mutta nimi sopii sinulle niin hyvin”, Ravi sanoi tökäten Pipiä kylkiluihin varpaillaan. ”Sinussa on maksimimäärä pipmäisyyttä, enempää ei yhdessäkään Pipissä voisi olla. Olet Ultra-Pip. Aion esitellä sinut viikonloppuna perheelleni Pippus Maximuksena.”

Pip pyöräytti silmiään ja tökkäsi puolestaan Ravia varpaallaan paikkaan, joka sai tämän vingahtamaan.

”Pip on tavannut teidän perheen vaikka kuinka monta kertaa.” Josh nosti katseensa Legoista ja näytti hämmentyneeltä. Hänellä oli ilmeisesti menossa uusi, yhdettätoista ikävuotta enteilevä vaihe, jossa hänen täytyi tuppautua joka ikiseen talossa käytyyn keskusteluun. Edellispäivänä hänellä oli ollut mielipide jopa tamponeista.

”Aah, nyt puhutaankin perheestä laajemmin, Josh. Sukulaisista. Paljon pelottavamasta jutusta. Serkuista ja jopa – uskaltaako sitä edes sanoa ääneen – *tädeistä*”, Ravi selitti draamatisella äänellä säestäen sanaa aavemaisesti värisevillä sormilla.

”Ei hätää”, Pip sanoi. ”Olen valmistautunut. Luen excelini läpi vielä muutamaan kertaan, niin pärjään kyllä.”

”Ja lisäksi... hetkinen”, Ravi piti paussin ja kurtisti kulmiaan niin, että silmät olivat peittyä. ”Mitä sinä sanoit? Puhuitko *excellentä*?”

”J-joo.” Pip vaihtoi asentoa, ja hänen poskiaaan alkoi kuumottaa. Hänen ei ollut ollut tarkoitus kertoa siitä Raville. Ravin rakkain harrastus oli hänen härnäämisenä, eikä ollut mitään järkeä antaa tälle lisää ammuksia. ”Sivuseikka.”

”Eikä ole. Mikä excel?” Ravi kohottautui istumaan ryhdikkäämmin. Jos hänen hymynsä kävisi yhtään leveämmäksi, koko naama saattaisi haljeta.

”Ei mikään.” Pip risti käsivartensa.

Ennen kuin hän ehti puolustautua, Ravi syöksähti hänen kimppuunsa ja pääsi kiinni kohtaan, josta hän kutisi kaikkein eniten: siihen, missä kaula yhtyi olkapäähän.

”Lopeta”, Pip nauroi, ei voinut olla nauramatta. ”Ravi, lopeta. Päättäni särkee.”

”Vain jos kerrot *excelistäsi*”, Ravi sanoi helytymättä.

”Hyvä on”, Pip kähisi, ja Ravi lakkasi kutittamasta. ”Se on... Olen täytellyt taulukkoa, jotta pysyisin kärryillä kaikesta, mitä olet kertonut sukulaisistasi. Laitan siihen pieniä juttuja, jotta muistan ne, ja kun tapaamme, he saattavat jopa pitää minusta.” Hän ei suostunut katsomaan Raviin päin, sillä hän tiesi, millaisen ilmeen näkisi tämän kasvoilla.

”Esimerkiksi millaisia?” Ravi kysyi ääni pidätellystä naurusta väreillen.

”Sellaisia kuten, tuota... no vaikka, että Priya-tätisi – äitisi nuorempi sisko – pitää true crime -dokkareista, joten hänen kanssaan voisi jutella niistä. Ja Deeva-serkkusi, jos oikein muistan, on tosi innostunut juoksemisesta ja fitnessistä.” Pip veti polvensa koukkuun. ”Niin ja Zara-tätisi ei pidä minusta, vaikka mitä yrittäisin, joten siitä ei kannata lannistua.”

”Totta”, Ravi nauroi. ”Hän vihaa kaikkia.”

”Niin olet kertonut.”

Ravi katseli Pipiä äänetön nauru kasvoillaan. ”En voi uskoa, että olet tehnyt salaa muistiinpanoja.” Ja yhdessä hujauksessa Ravi nousi sohvalta, sujautti käsivartensa Pipin alle ja nosti tämän ilmaan. Hän pyöritti vastustelevaa Pipiä ja sanoi: ”Tuon ison, kovan ulkokuoren alla meillä taitaa olla suloinen pikku kummajainen.”

”Ei Pip ole suloinen.” Joshin pakollinen välikommentti.

Ravi laski Pipin takaisin sohvalle. ”Jaahas”, hän sanoi suoristautuessaan. ”Taitaa olla aika lähteä kotiin. Kaikkien ei tarvitse nousta huomenna kammottavan aikaisin ja lähteä harjoitteluun lakitoimistoon. Mutta tyttöystäväni tarvitsee luultavasti jonain päivänä hyvää asianajajaa, joten...” Ravi iski silmää Pipille. Samaa Ravi oli sanonut kuultuaan Pipiltä, miten sovittelu-tapaaminen oli sujunut.

Menossa oli vasta ensimmäinen viikko Ravin oppisopimus-koulutuksesta lakitoimistossa, mutta Pip näki jo, miten paljon Ravi nautti siitä, vaikka purnasikin aikaisista aamuheräämisistä. Ennen aloituspäivää Pip oli antanut Raville T-paidan, jossa luki: *Lakimies latautuu...*

”Näkemiin sitten, Joshua”, Ravi sanoi tökäten poikaa jalallaan. ”Suosikki-ihmiseni.”

”Niinkö?” Josh katsoi Ravia kasvot loistaen. ”Mikä Pip sitten on?”

”Hän on hyvä kakkonen”, Ravi sanoi kääntyen jälleen Pipin puoleen. Hän suukotti Pipiä otsalle hengittäen tämän hiuksiin ja – kun Josh ei katsellut – siirtyi alemmas ja painoi huulensa Pipin huulille.

”Minä kuulin tuon”, Josh sanoi.

”Käyn sanomassa heippa äidillesi ja isällesi”, Ravi sanoi. Mutta sitten hän pysähtyi, kääntyi ympäri ja palasi kuiskaamaan Pipin korvaan: ”Kerron äidillesi, että kymmenvuotias veljesi uskoo jonkun pervertikon tarkkailevan taloanne, ja sanon, että se on sinun syytäsi eikä minulla ole mitään tekemistä asian kanssa.”

Pip puristi Ravin kyynärpäätä – ele oli yksi heidän salaisista rakkaudentunnustuksistaan – ja nauroi itseksensä, kun Ravi lähti huoneesta.

Tällä kertaa hymy pysyi hänen kasvoillaan vielä senkin jälkeen, kun Ravi oli mennyt. Se tosiaan pysyi. Mutta kun Pip oli päässyt yläkertaan ja seisoi yksin omassa huoneessaan, hän tajusi, että hymy oli lähtenyt sanomatta hyvästejä. Eikä hän koskaan tiennyt, miten saisi sen houkuteltua takaisin.

Päänsärky alkoi nipistellä hänen ohimoitaan, ja hän jäi katselemaan ikkunan takana tihentyvää pimeyttä. Pilvet kerääntyivät tummaksi, vaanivaksi hahmoksi. Yö lähestyi. Pip vilkaisi kelloa puhelimestaan: vähän yli yhdeksän. Jonkin ajan kuluksena kaikki olisivat vuoteessa, sikeässä unessa. Kaikki paitsi hän. Yksinäinen silmäpari keskellä uinuvaa pikkukaupunkia rukouksessa, että yö vaihtuisi jo aamuksi.

Hän oli luvannut itselleen, että nyt sai riittää. Viime kerta oli ollut viimeinen kerta. Sitä hän oli toistellut päässään kuin mantraa. Mutta vaikka hän vakuutteli sitä nytkin ja vaikka hän painoi nyrkkejään ohimoilleen korvatakseen yhden kivun toisella, hän tiesi yrityksen toivottomaksi ja tiesi häviävänsä. Hän hävisi joka kerta. Ja hän oli väsynyt, niin kovin väsynyt taistelemaan vastaan.

Pip meni huoneensa ovelle ja painoi sen hiljaa kiinni siltä varalta, että joku sattuisi kulkemaan ohi. Tämä asia ei saisi tulla hänen perheensä tietoon. Eikä Ravin. Ei varsinkaan Ravin.

Palattuaan työpöytänsä luo hän laski iPhonensa muistikirjan ja isojen mustien kuulokkeiden väliin. Hän avasi toiseksi alimman oikeanpuoleisen vetolaatikon ja alkoi tyhjentää sitä tavaroista: nastapurkki, uudelleen keritty punainen lanka, pari vanhoja valkoisia nappikuulokkeita, liimapuikko.

Nostettuaan pois pinkan A4-paperia hän näki laatikon pohjan – irtopohjan, jonka oli kyhännyt valkoisesta pahvista. Hän ujutti sormenpäätänsä reunan alle ja hivutti pahvin ylös.

Piilossa valepohjan alla olivat hänen kakkospuhelimensa. Kaikki kuusi siistissä rivissä. Kuusi prepaid-puhelinta, joita ei voisi jäljittää, kaikki maksettu käteisellä ja hankittu eri liikkeistä, rahat ojennettu tiskin yli lippalakki silmillä.

Puhelimet tuijottivat häntä ilmeettöminä.

Vielä yksi kerta, ja sitten hän lopettaisi. Hän vannoi sen.

Hän otti laatikosta vasemmanpuoleisen puhelimen, vanhan harmaan Nokia-kännykän. Sormet täristen hän piti virtanäppäintä pohjassa käynnistääkseen puhelimen. Sydämensykkeeseen kätkeytyi tuttu ääni. Näyttöön syttyi vihertävä valo, joka toivotti hänet tervetulleeksi. Yksinkertaisen valikon kautta Pip meni viesteihin ja ainoaan yhteystietoon, jonka hän oli tallentanut puhelimeen. Tai yhteenkään kakkospuhelimistaan.

Hänen peukalonsa kulkivat näppäimillä ja painoivat numeroa kahdeksan kolmesti, jotta hän pääsi V-kirjaimeen.

Voinko tulla käymään? hän kirjoitti. Hän lähetti viestin ja lupasi itselleen, että tämä olisi oikeasti viimeinen kerta.

Hän katseli tyhjää tilaa viestinsä alapuolella ja odotti. Hän halusi vastauksen ilmestyvän näytölle, siihen toiveeseen hän keskittyi, eikä hän halunnut ajatella rinnassaan voimistuvaa ääntä. Mutta nyt ääni oli livahtanut hänen ajatuksiinsa eikä hän enää päässyt siitä eroon, ei kyennyt teeskentelemään, ettei kuulut sitä. Hän pidätti hengitystään ja toivoi entistä kovemmin.

Se tepsi.

Voit, mies vastasi.